

Vinko Möderndorfer

Vaje iz tesnobe

Igra o današnjih dneh

Grumova nagrada 2012

OSEBE

POLICIST, tudi VARNOSTNIK

DEKLE

ŠEFIKA

EMIR

KADROVIK

STAREJŠI DELAVEC

MLAJŠI DELAVEC

HČERKA

ŽENSKA

MOŽ V OBLEKI

FANT V OBLEKI

PUNCA V TRENIRKI

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA

Nekatere vloge lahko igrajo isti igralci.

Prizorišče je prazno. Le tu in tam kak element nakazuje določen prostor, določeno atmosfero. Nobene scenske in gledališke navlake. Samo nujni scenski predmeti: stol, miza, postelja, del stroja, usnjen kanape, avtobusne luči, kup sena, neonski napis, tabla avtobusne postaje itn. Nekakšen svet v drobcih.

Prehodi med prizori naj bodo hitri. Med njimi naj bodo samo kratki glasbeni poudarki.

Igra nikakor ne sme biti tezni plakat, temveč zgolj skupek slik iz življenja. Toda te slike naj bodo resnične, enostavne, silovite in krute.

Dialogi so pisani brez odvečnih didaskalij, prav tako ni opisov atmosfer in prizorišč, saj gre igri predvsem za enostavne in očiščene psihološke odnose med ljudmi, ki so vrženi v brezobziren svet ekonomskih in človeških razmerij, kakršnega žal še predobro poznamo.

Prvi prizor

V praznem hlevu.

POLICIST: Bo v redu z vami?

DEKLE: Še včeraj je bilo tu polno.

POLICIST: Ja.

DEKLE: In toplo.

POLICIST: Sanitarci so že vse odpeljali.

DEKLE: Zato se je *on* rodil v hlevu.

POLICIST: Kdo?

DEKLE: Ker je v jaslih vedno toplo.

POLICIST: Aja! *On!*

DEKLE: Samo da so bile tiste jasli majhne.

POLICIST: Ja.

DEKLE: In zvezda je svetila. In ni bil sam.

POLICIST: Tako prikazujejo. Ampak tam so samo figurice ...

DEKLE: Tu notri pa je bilo dvajset krav.

POLICIST: Z viličarjem so jih spravljali ven.

DEKLE: In sam je bil.

POLICIST: Ja.

DEKLE: *On* ni bil sam. Oče in mama sta bila ob njem. In trije kralji.

POLICIST: Tako piše v knjigi. Ja.

Tišina.

DEKLE: Kdo bo plačal?

POLICIST: Kaj?

DEKLE: To, da so sanitarci odvlekli krave ...

POLICIST: Ne vem.

Tišina.

DEKLE: Zakaj jih ni raje prodal?

POLICIST: Bo v redu z vami?

DEKLE: Hotel je, da nič ne ostane za njim.

POLICIST: Nisem še dolgo v službi ...

DEKLE: Koliko si star?

POLICIST: Jaz?

DEKLE: Jaz sem devetnajst.

POLICIST: Dvaindvajset.

DEKLE: Uniforma te naredi starejšega.

POLICIST: In prvič sem videl ...

DEKLE: Toliko mrtvih krav na kupu ...

POLICIST: Mrtvega človeka.

DEKLE: Jaz pa ne.

POLICIST: Na tako grozen način mrtvega.

DEKLE: Mama je šla pred mescem. Dolgo je odhajala. Zato ni zdržal.

Tišina.

POLICIST: Bo v redu z vami?

DEKLE: Šivilja bom.

POLICIST: Kaj bo zdaj tu notri, ko ni več krav?

Tišina.

DEKLE: Skrbela bom zase.

POLICIST: Nimate nikogar? Brata? Sestro? Kake sorodnike?

DEKLE: Imam. Veliko sorodnikov imam. Hiša ne bo prazna.

POLICIST: Prav. Šel bom. Pazite, da vam ne spodrsne ...

DEKLE: Počistila bom.

POLICIST: Mojemu šefu je. Padel je naravnost na rit in potem se je zvrnil še na hrbet ... Kri gre težko dol. Za uniforme moramo sami skrbet. Popizdil je. Oprostite.

DEKLE: S curkom vode bom sprala.

POLICIST: Grem zdaj.

Tišina.

POLICIST: Aja! Naročili so mi ... Pištolo ... pnevmatično kladivo ... kot se reče ... tisto reč za ubijanje goveda, bomo odnesli s sabo. Ko bo preiskava končana, mislim, ko bo jasno, da se je vaš oče sam ... potem ko je pokončal krave ... Zaradi tega so me poslali noter, da vam povem ... Tisto stvar, pnevmatično kladivo, vam bomo vrnili. Končno gre za orodje. Mogoče vam bo še prav prišlo, če boste še kdaj imeli krave ... Ste prepričani, da bo vse v redu z vami?

Drugi prizor

V tovarni. Za veliko hidravlično stiskalnico.

Starejši in Mlajši delavec v stiskalnico polagata kovinske plošče. Stiskalnica z značilnim zvokom stisne ploščo in jo preoblikuje v avtomobilski del.

Tretji prizor

V pisarni.

ŠEFIKA: Otroka imam.

KADROVIK: Pa ne zgleda.

ŠEFIKA: Zdaj bo šola.

KADROVIK: Neverjetno, kako poletje hitro mine!

ŠEFIKA: Dva imam.

KADROVIK: Jaz pa enega. Joško ga kličemo.

ŠEFIKA: Amir in Jasmina. Osem in sedem.

KADROVIK: Moj gre pa drugo leto.

ŠEFIKA: Zelo ju imam rada.

KADROVIK: Otroci so naše bogastvo.

ŠEFIKA: Amir pravi, da bo pilot.

KADROVIK: Naš Joško pa še nič ne pravi. Ne! Lažem. Zadnjič je rekel, da bo smetar. Zdi se mu krasno, da se smetarji vozijo zadaj na kamionu.

ŠEFIKA: Kaj pa otrok ve.

KADROVIK: Tudi jaz tako mislim.

ŠEFIKA: Nič še ne razumejo.

KADROVIK: Popolnoma nedolžni.

ŠEFIKA: Nič krivi.

KADROVIK: To pa ja!

Tišina.

ŠEFIKA: Ne vesta, zakaj je svet tak ...

KADROVIK: Ja.

ŠEFIKA: Tudi če bi jima poskusila razložiti ...

KADROVIK: Raje ne.

ŠEFIKA: ... da ni vedno vse pravično.

KADROVIK: Kot v pravljičah.

ŠEFIKA: Bi mislila, da lažem.

KADROVIK: Naj raje verjameta.

ŠEFIKA: Dokler še lahko.

KADROVIK: Ja.

Tišina.

ŠEFIKA: Potem ...?

KADROVIK: Ja?

ŠEFIKA: Vas lahko nekaj vprašam?

KADROVIK: Le!

Tišina.

ŠEFIKA: Jutri pridem?

KADROVIK: Ne.

Četrti prizor

V telovadnici.

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Počasi preidemo na naslednjo vajo, pozdrav soncu. Vdihnemo.*

PUNCA V TRENIRKI: Vdihnemo!

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: In izdihnemo.

PUNCA V TRENIRKI: Izdihnemo!

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *V tem položaju ostanemo nekaj časa. Glava nazaj ... Začutiti moramo linijo med očmi, ki teče preko temena in zadaj po hrbtenici ter po zunanji strani stegnjenih nog, čisto do pete. Počutimo se kot puščica, ki se bo izstrelila proti soncu.*

PUNCA V TRENIRKI: Proti soncu.

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Ta vaja nam da moč, s katero premagujemo vsakodnevne težave. S to vajo dobimo voljo, ki jo potrebujemo, da preživimo in da se borimo ...*

PUNCA V TRENIRKI: Da se borimo!

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Pozdrav soncu nas napolni z energijo uspešnosti ... Vdihnemo ...*

PUNCA V TRENIRKI: Vdihnemo!

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Izdihnemo.*

PUNCA V TRENIRKI: Izdihnemo!

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Uspešni bomo.*

PUNCA V TRENIRKI: Uspešna bom!

Peti prizor

V tovarni. Za veliko hidravlično stiskalnico.

MLAJŠI DELAVEC: Pazi!!

STAREJŠI DELAVEC: Oprosti. Zamislil sem se.

MLAJŠI DELAVEC: Nimaš se kaj zamislit!

STAREJŠI DELAVEC: Trideset let ...

MLAJŠI DELAVEC: Bi bilo brez veze, da ti jih zdaj zmečka.

STAREJŠI DELAVEC: Dobiš odškodnino.

MLAJŠI DELAVEC: Prsti pa adijo.

STAREJŠI DELAVEC: Ne bom jih več rabil.

MLAJŠI DELAVEC: Ne se zajebavat.

STAREJŠI DELAVEC: Se ne.

MLAJŠI DELAVEC: In ravno ti, ki si me vpeljal.

STAREJŠI DELAVEC: Ja, se spomnim.

MLAJŠI DELAVEC: Pet let.

STAREJŠI DELAVEC: Kot da bi bilo včeraj.

MLAJŠI DELAVEC: Pet let je že!

STAREJŠI DELAVEC: Imel si dve levi roki.

MLAJŠI DELAVEC: Groza me je bilo.

STAREJŠI DELAVEC: Moji stari sem rekel: *Ta bo izgubil prste do no-vega leta.*

MLAJŠI DELAVEC: Udaril si me z desko.

STAREJŠI DELAVEC: Se mi je zdelo, da si boš tako najbolj zapomnil.

MLAJŠI DELAVEC: In sem si.

STAREJŠI DELAVEC: Če daš roko preblizu, ti jo potegne pod dvanajst tisoč kil.

MLAJŠI DELAVEC: Niti zbolelo me ne bi.

STAREJŠI DELAVEC: Ven bi potegnil samo zapestje.

MLAJŠI DELAVEC: Je pa zato deska bolj bolela.

STAREJŠI DELAVEC: Zapomnil si si pa le.

MLAJŠI DELAVEC: Še zdaj me zapeče, kadar dam roko preblizu.

Tišina.

STAREJŠI DELAVEC: Roke za delo. Za trideset let dela.

MLAJŠI DELAVEC: Pazi!! Spet si bil preblizu!

STAREJŠI DELAVEC: Imam rutino.

MLAJŠI DELAVEC: Me je kar groza, ko tja sežeš.

STAREJŠI DELAVEC: Stroj bi se ustavil.

MLAJŠI DELAVEC: Bi se, ja.

STAREJŠI DELAVEC: Za pol ure.

MLAJŠI DELAVEC: Toliko, da bi te odpeljali.

STAREJŠI DELAVEC: Potem bi očistili.

MLAJŠI DELAVEC: Ne bi. Dve tri plošče bi sprešali, pa bi bilo spet čisto.

STAREJŠI DELAVEC: Saj grejo potem tako v pranje.

MLAJŠI DELAVEC: Niti čistit ne bi bilo treba.

STAREJŠI DELAVEC: Bi bila pa izguba.

MLAJŠI DELAVEC: V pol ure jih pod prešo vstaviva ... vsakih osem sekund eno, se pravi, osem v šestdeset gre ... sedem in pol krat, zaokroživa na sedem. Krat trideset ... če računamo, da bi bil zaradi tvojih zmečkanih prstov stroj ustavljen samo pol ure ... dvesto deset ... Dvesto deset avtomobilskih pokrovov bi bili v izgubi.

STAREJŠI DELAVEC: Odbili bi nama od plače.

MLAJŠI DELAVEC: O, to pa.

STAREJŠI DELAVEC: Še dobro, da nama ne bi bilo treba plačat čiščenja.

MLAJŠI DELAVEC: To bi pa tebi odtrgali.

STAREJŠI DELAVEC: Bi.

MLAJŠI DELAVEC: Ker zapestja so pa le tvoja.

Šesti prizor

V klubu.

FANT V OBLEKI: Sem mislil, da nama ne bodo pustili prižgat.

MOŽ V OBLEKI: Si ne upajo. Zjebal bi jim gostinsko dovoljenje.

FANT V OBLEKI: A je prava?

MOŽ V OBLEKI: Havanka.

FANT V OBLEKI: Debela je.

MOŽ V OBLEKI: In trda.

FANT V OBLEKI: Takšna mora bit.

MOŽ V OBLEKI: Ja. Trdo in pokončno!

FANT V OBLEKI: Jasno.

MOŽ V OBLEKI: Tebi je jasno. Ko boš v mojih letih, ti ne bo več tako *jasno*.

FANT V OBLEKI: Kaj misliš?

MOŽ V OBLEKI: Trdo in pokončno.

FANT V OBLEKI: Razumem.

MOŽ V OBLEKI: Razumeš ti moj kurac!

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: To so nam rekli v vojski. Stara dobra armada. *Razumem, družo poručnice ...* On pa: *Razumeš ti moj kurac!* Vi, ki niste služili vojske, pojma nimate.

FANT V OBLEKI: Najbrž res ne.

MOŽ V OBLEKI: Nekaj vam manjka.

FANT V OBLEKI: Se vam zdi?

MOŽ V OBLEKI: Ja. Veš ... A je dobra?

FANT V OBLEKI: Famozna!

MOŽ V OBLEKI: Če dim zadržiš v ustih, moraš začutit aromo. Rum, sladkor, vročina, sopara, poper, bližina kože ... A veš, da jih rolajo na stegnih. Na golih stegnih jih mlade črnke potegnejo od kolen pa vse do pičke ... Zanimivo, da najboljše cigare še vedno delajo v komunizmu.

FANT V OBLEKI: Zanimivo.

MOŽ V OBLEKI: No ... Brezobziren ... To moraš bit. In to nauči vojska.

FANT V OBLEKI: Nisem bil v vojski.

MOŽ V OBLEKI: V vojni tudi ne?

FANT V OBLEKI: Takrat sem bil ... V prvi razred sem hodil ... Praktično me sploh še ni bilo.

MOŽ V OBLEKI: Saj tudi vojne ni bilo. Ampak tega ne smeš nobenemu povedat. Vsi govorijo, da je bila. Bil pa je samo podaljšan vikend oboroženega spopada ... je pa važna. Mislim ... po tisti tako imenovani vojni se je za nas v resnici začelo ...

FANT V OBLEKI: Ja?

MOŽ V OBLEKI: Vse to. Ta klub. Ta cigara. Te razlike. Da midva lahko kadiva, drugi pa ne. Da zakoni veljajo zame, zate pa *kurc te gleda* ... Razumeš?

FANT V OBLEKI: Razumem.

MOŽ V OBLEKI: Razumeš ti moj kurac!

FANT V OBLEKI: Razumem.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: A veš, zakaj sem te povabil?

FANT V OBLEKI: Mi boste povedali.

MOŽ V OBLEKI: Ker imaš lepo punco.

Sedmi prizor

V kuhinji.

HČERKA: Lahko mamin servis?

STAREJŠI DELAVEC: Vzemi.

HČERKA: A so vsi kosi?

STAREJŠI DELAVEC: Mislim.

HČERKA: Kaj pa čipkasti prti?

STAREJŠI DELAVEC: Lahko.

HČERKA: Znajo imet dobro ceno.

STAREJŠI DELAVEC: Nekateri so še od babice.

Tišina.

HČERKA: A je še kaj?

STAREJŠI DELAVEC: Sto let.

HČERKA: Če ne bi bilo nujno, jih ne bi vzela ...

STAREJŠI DELAVEC: Kar je treba, je treba.

Tišina.

HČERKA: Je še kaj?

STAREJŠI DELAVEC: Mamine obleke.

HČERKA: Tistih cunj nobeden ne bo hotel.

STAREJŠI DELAVEC: V njih je bila lepa.

HČERKA: Oprosti.

STAREJŠI DELAVEC: Nič, nič.

Tišina.

HČERKA: Vzela jih bom. Vsak evro prav pride.

STAREJŠI DELAVEC: Še vedno jih lahko neseš na rdeči križ.

Tišina.

HČERKA: A res ni ničesar drugega?

STAREJŠI DELAVEC: Album s fotografijami.

HČERKA: Moje fotke sem že ven pobrala.

STAREJŠI DELAVEC: Preproga.

HČERKA: Ne vem.

STAREJŠI DELAVEC: V kuhinji ...

HČERKA: Sem pogledala.

Tišina.

STAREJŠI DELAVEC: Kaj pa prstan?

HČERKA: A si ji ga snel?

STAREJŠI DELAVEC: So rekli, da lahko. Da kovinski deli, kak vijaki v kosteh, zobni mostički in prstani ... Da vse to samo združne ... Da ne gre v pepel. Pa sem vzел.

Tišina.

HČERKA: Ne.

STAREJŠI DELAVEC: Oba ti dam.

HČERKA: Prstani naj bodo za rezervo.

Tišina.

HČERKA: Kaj pa omara?

STAREJŠI DELAVEC: Ne vem, če je kaj vredna.

HČERKA: Zgleda rustikalno.

STAREJŠI DELAVEC: Mama jo je prinesla za doto.

HČERKA: Jo bom poslikala.

STAREJŠI DELAVEC: V njej je imela zložene plenice.

HČERKA: A veš, da lahko slikaš s telefonom?

STAREJŠI DELAVEC: Pozneje pa dokumente.

HČERKA: En evro! Telefon in fotoaparatus.

STAREJŠI DELAVEC: Njeni zadnji izvidi so še vedno not.

HČERKA: Grem jo fotkat.

STAREJŠI DELAVEC: Mama jo je imela rada.

Osmi prizor

V pisarni.

ŠEFIKA: Sem prišla.

KADROVIK: Dva otroka?

ŠEFIKA: Ja.

KADROVIK: Imam spomin kot sokol.

ŠEFIKA: Amir in Jasmina. Osem in sedem.

KADROVIK: Saj se reče tako?

ŠEFIKA: Amir in Jasmina ...

KADROVIK: Spomin kot sokol ... Ali je za spomin kaka druga fraza?
Imam spomin kot ... Kot kaj?

ŠEFIKA: Ne vem.

KADROVIK: Ste pozabili?

ŠEFIKA: Nikoli nisem vedela.

KADROVIK: Saj je vseeno. Važno je, da jaz vem, kdo ste.

ŠEFIKA: Prejšnji mesec se je začela šola.

KADROVIK: Joško še ne hodi. Je bil tako žalosten. Vsi otroci v naši ulici so šli.

ŠEFIKA: Jokata.

KADROVIK: Ker morata v šolo?

ŠEFIKA: Ne zato.

KADROVIK: Ne smete jih razvajati. Jaz mojega Joška ne razvajam. Navajam ga na trdo življenje.

ŠEFIKA: Skrivam se pred njima, kadar jokata. Zaprem se v stranišče, dokler ne zaspita.

KADROVIK: Navadili jih boste skrivaštva.

ŠEFIKA: Časi so hudi ...

KADROVIK: Mislite, da ne vem! Od devetih do osmih sedim v tej luknji. Na pet minut mi trkate. Prijazen sem. A veste, kako to utruja? Pojma nimate, kako smehljanje utruja! In potem, ko je konec, ko zadnji umakne roko s kljuke, vstanem, iz kota vzamem metlo in še počistim. Pometem, spraznim koš za smeti, prezračim, pobrišem prah in enkrat na teden zalijem rože. To so mi naložili. Vsak pospravlja za sabo. Za eno plačo, gospa Nevenka!

ŠEFIKA: Šefika.

KADROVIK: Šefika kaj?

ŠEFIKA: Je moje ime.

KADROVIK: Dva otroka?

ŠEFIKA: Amir in Jasmina.

KADROVIK: Točno. Nevenka nima nobenega.

ŠEFIKA: Ne.

KADROVIK: Se čudim, da sem vaju zamenjal.

ŠEFIKA: Sva delali v isti smeni.

KADROVIK: Ker sta popolnoma različni. Ona je blondinka.

ŠEFIKA: Nje niste odpustili.

KADROVIK: Ne.

ŠEFIKA: Mlajša je.

KADROVIK: Se ne spomnim točno.

ŠEFIKA: Nima otrok.

KADROVIK: Bo držalo.

ŠEFIKA: Ni ji treba nahraniti otrok.

KADROVIK: Če jih pa nima.

ŠEFIKA: Njen mož ima službo.

KADROVIK: Mogoče.

ŠEFIKA: Ona bo lahko.

KADROVIK: Pridna je.

ŠEFIKA: Z eno plačo lahko.

KADROVIK: Ja.

ŠEFIKA: Ni pravično!

KADROVIK: Ne, ni.

Deveti prizor

V tovarni. Za veliko hidravlično stiskalnico.

Starejši in Mlajši delavec v stiskalnico polagata kovinske plošče. Stiskalnica z značilnim zvokom stisne ploščo in jo preoblikuje v avtomobilski del.

Deseti prizor

V telovadnici.

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Naslednja vaja je ena najpomembnejših vaj tantra joge. Gre za sklop telesnih položajev, ki čistijo našo notranjost. Pokleknemo ... Hrbtenico vzbočimo, glavo nazaj, roke naj svobodno padejo ob telesu ... Nikakršne napetosti ne čutimo ...*

PUNCA V TRENIRKI: Nikakršne.

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Dihamo. Enakomerno. Sproščamo glavo, vrat, ramena. Roke stegnemo, s sredincem se narahlo dotaknemo kolen ... Krog je sklenjen. Iz našega telesa počasi odteka slaba energija ...*

PUNCA V TRENIRKI: Slaba energija.

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Dihamo. Čutimo, kako iz našega telesa kot voda odtekajo ... negotovost ...*

PUNCA V TRENIRKI: Negotovost.

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Strah ...*

PUNCA V TRENIRKI: Strah.

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Tesnoba ...*

PUNCA V TRENIRKI: Tesnoba.

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Uspešni bomo. Najboljši.*

PUNCA V TRENIRKI: Uspešna bom! Najboljša!

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Nič nas ne more ustaviti.*

PUNCA V TRENIRKI: Nič me ne more ustaviti!

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Dihamo.*

PUNCA V TRENIRKI: Diham!

Enajsti prizor

V klubu.

MOŽ V OBLEKI: Trideset let!

FANT V OBLEKI: Res je dober.

MOŽ V OBLEKI: K dobri cigari gre dober konjak.

FANT V OBLEKI: Imaš okus.

MOŽ V OBLEKI: Kurc *imam* okus!

FANT V OBLEKI: Mislim, to, da veš, kaj je dobro.

MOŽ V OBLEKI: Denar imam. In če imaš denar, vedno veš, kaj je dobro. Če imaš veliko denarja, imaš veliko okusa. Misliš, da se spoznam na konjake? Drek. Rečem: *Dajte mi najboljšega!* In rečejo: *To je ta in ta.* In rečem: *Prepoceni.* In rečejo: *Kaj pa ta?* In rečem: *Koliko?* In rečejo: *Dva tisoč.* In cmoknem z usti in rečem: *Ta bi pa mogoče lahko bil dovolj dober zame.* In potem mi ti rečeš, da imam okus, da se spoznam na konjake. Kurc. Spoznam se na denar. A je dober?

FANT V OBLEKI: Zelo.

MOŽ V OBLEKI: Kar je drago, je dobro. Boš še enega?

FANT V OBLEKI: Ne pijem veliko.

MOŽ V OBLEKI: Kar daš vase, nase in podse. To je življenje! Razumeš?

FANT V OBLEKI: Razumem.

MOŽ V OBLEKI: Razumeš ti moj kurac! In pojma nimaš, zakaj sem te povabil, zakaj te častim z najdražjo večerjo, z najboljšimi cigarami, z najboljšim konjakom?

FANT V OBLEKI: Ne.

MOŽ V OBLEKI: Gre za prihodnost.

FANT V OBLEKI: Prihodnost?

MOŽ V OBLEKI: Našega podjetja. In ne glej me tako, kot da sem ti ravnokar pofukal mamo. Ker takega namena nimam. Koliko let ima?

FANT V OBLEKI: Kdo? Mama? Nekaj čez petdeset.

MOŽ V OBLEKI: Koliko čez petdeset?

FANT V OBLEKI: Imela me je pri petindvajsetih. Se pravi ... da jih ima triinpetdeset.

MOŽ V OBLEKI: Ne bom več dol dajal svoje generacije ... Treba bo poskrbet za prihodnost. Ti je zdaj kaj bolj jasno?

FANT V OBLEKI: Sem jaz ta prihodnost?

MOŽ V OBLEKI: Bravo! Sedi. Čista petka!

FANT V OBLEKI: Potem ...?

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Kaj potem?

FANT V OBLEKI: Morate mi povedati malo več.

MOŽ V OBLEKI: Zakaj me pa zdaj kar na lepem vikaš! Saj sva pri kosilu po drugi buteljki pila bratovščino!

FANT V OBLEKI: Zdelo se mi je ...

MOŽ V OBLEKI: Tikaj me.

FANT V OBLEKI: Da želiš govoriti o podjetju.

MOŽ V OBLEKI: Ja.

FANT V OBLEKI: In v poslovnih zadevah vas raje vikam.

MOŽ V OBLEKI: Bister si. Nisi služil vojske, ampak si vseeno bister.

FANT V OBLEKI: Hvala.

MOŽ V OBLEKI: In ne bodi tako butasto vljuden! Saj vem, kaj si v resnici misliš. *Stari, ne teži, povej, kaj imaš zame! Kakšne koristi? Potrpel bom tvojo dolgočasno družbo, sicer mi pa dol visi, stari! Vzel si me v službo, da ti furam maloprodajo, in zdaj imaš nekaj za bregom. Izkoristil te bom. Prijazen bom s tabo, ker vem, da te potrebujem. Sicer pa kurc gleda tvoja stara mlahava jajca! Če ne bi bil lastnik podjetja in moje službe in če ne bi dobival plače, mastne plače, za katero garam, bi te že zdavnaj brnil v tvoj stari, zgubani ksiht! Je tako? Razmišljaš tako, ko me gledaš s tem kozarcem konjaka v eni in s cigaro v drugi roki?*

FANT V OBLEKI: Ne.

MOŽ V OBLEKI: Kaj *ne*?

FANT V OBLEKI: Ne razmišljam tako.

MOŽ V OBLEKI: Kako pa?

FANT V OBLEKI: Zanima me, zakaj ste me povabili.

MOŽ V OBLEKI: In pričakuješ koristi od mene.

FANT V OBLEKI: Mislim, da delam dobro.

MOŽ V OBLEKI: Imam te na očeh, mali!

FANT V OBLEKI: V podjetju sem se veliko naučil.

MOŽ V OBLEKI: To mi je všeč.

FANT V OBLEKI: Mislim, da sem sklenil dobre posle.

MOŽ V OBLEKI: Ja.

FANT V OBLEKI: *Zaslужil* sem vam veliko.

MOŽ V OBLEKI: V zadnjih treh mesecih se je prodaja povečala za 27,3 odstotka. Samo na tvojem oddelku smo zaslužili dvakrat, ne, trikrat več kot v prvem četrtletju ... Tudi tisto z davkom si dobro uredil. Če odbijem materialne stroške, DDV, plače za sedem ljudi v vašem sektorju, procent valorizacije, procent investicije in amortizacijo, je dobiček ...? Ha! ... Zelo spodoben, zelo! Sposoben si, fant. Nesebičen. Tudi tvoj predlog o zmanjšanju stroškov je bil na seji sveta sprejet z velikim navdušenjem. In po obrazu vodje oddelka sem videl, da si dober. Ljubosumen je bil. Vse je hotel prikazat kot uspeh oddelka, bil pa je tvoj uspeh. In kar se mi je zdelo najboljšo, niti trepnil nisi, niti z besedo nisi dal vedeti, da se za *našim, našim, našim oddelkom*, kot je na sestanku poudarjal tvoj šef, skrivaš ti in samo ti! Ampak jaz vem. Vidiš, da vem. Zato sem te povabil na večerjo, zato pijeva konjak za dva tisoč evrov.

FANT V OBLEKI: Hvala.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: In dobil boš provizijo.

FANT V OBLEKI: Ne razumem.

MOŽ V OBLEKI: Nagrado.

FANT V OBLEKI: Nisem ...

MOŽ V OBLEKI: Kaj nisi? Ne me zajebavat. *Nisem delal za nagrado, res nisem delal za nagrado, nagrada mi dol visi, jaz takooooo rad delam* ... Nisem po župi priplaval, mali moj. Vsak dela za nagrado! Vsak! Tudi ti, ljubček!

FANT V OBLEKI: Nagrade bom vesel.

MOŽ V OBLEKI: Dobil boš nagrado v obliki delnic podjetja.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Kaj? Kaj si me tako pogledal, kot da sem ti pravkar pofukal punco? Si mislil, da bo padel keš? O, ne! Ne dobiš keša. Dobiš nagrado v vrednosti delnic podjetja. Postal boš lastnik.

FANT V OBLEKI: Lepo.

MOŽ V OBLEKI: Najprej mali lastnik, potem pa mogoče vedno večji.

Dvanajsti prizor

Spalnica.

EMIR: Vse je mrzlo!

ŠEFIKA: Otroka spita.

EMIR: Kaj me briga!

ŠEFIKA: Kje si bil?

EMIR: Kaj te briga!

ŠEFIKA: Pijan si.

EMIR: Ti pa grda.

ŠEFIKA: Zakaj si takšen?

EMIR: Ampak jaz bom jutri trezen.

ŠEFIKA: Sprašujeta po tebi.

EMIR: Kaj me briga!!

ŠEFIKA: Zjutraj greš, ponoči prideš.

EMIR: Delat hodim.

ŠEFIKA: Kam? V bifeje?

EMIR: Prasica! Trudim se, razumeš, kuzla!

ŠEFIKA: Otroka spita!

EMIR: Cel dan se trudim.

ŠEFIKA: Sleci se.

EMIR: In ko pridem domov, kaj me čaka?! Ena tečna baba, prekleta kurba stara.

ŠEFIKA: Zbudil ju boš!

EMIR: V kuhinji vse mrzlo. Mrzel krompir!

ŠEFIKA: Nisem kriva.

EMIR: Nisi kriva? Kaj nisi kriva! Najbolj si kriva! Brez tebe bi imel službo, bil bi šef, zase bi skrbel, nategnila si me ...

ŠEFIKA: Pijan si.

EMIR: Zakaj pa *ne bi bil* pijan? Zakaj?! Ti boš rekla, da ne smem bit pijan? Imam kaj od življenja? Mrzel krompir, mrzlo pičko v postelji, mrzle roke, mrzle noge, mrzlo dušo ... Kaj sploh še imam?!

ŠEFIKA: Dva otroka ...

EMIR: Dva zajebana otroka! Kadar koli me pogledata ... Kadarkoli ... Razumeš, baba grda ... Nič sem ... Zanju sem nič. Ker ne morem ...

ŠEFIKA: Rada te imata.

EMIR: Jaz pa ju sovražim!

ŠEFIKA: Ne tako ...

EMIR: Sovražim ju, ker vidim, ker čutim, ker sem vedno bolj stran, ker si ti, ker je mrzlo, ker je dan prekratek, ker sovražim sebe, sebe v njiju, ker sem kar naprej žejen, do vratu, do grla žejen, ker sem tako neumen, da ne znam, da ne morem, da se nisem naučil krast, da nimam sreče ...

Tišina.

ŠEFIKA: Uleži se. K meni.

EMIR: Kurba!! Spet me boš pretentala ... Nisem hotel otrok ...

ŠEFIKA: Od sreče si jokal, ko sta se rodila. Povabil si prijatelje.

EMIR: Ki so me pozabili.

ŠEFIKA: Otroka nista kriva.

EMIR: Ti si kriva!

ŠEFIKA: Pridi. Pogrela te bom.

EMIR: Smilim se ti.

ŠEFIKA: Moj mož si.

EMIR: Pomiluješ me.

ŠEFIKA: Oče mojih otrok si.

EMIR: Kača si!

ŠEFIKA: Objela te bom.

EMIR: Ubil te bom!

Emir jo tepe z vso močjo. S pestmi. Šefika si pokrije glavo z rokami.

ŠEFIKA: Tiho! Tiho! Otroka boš zbudil ... Otroka boš zbudil ...

Trinajsti prizor

Železniška postaja.

ŽENSKA: Ni lahko.

DEKLE: Sem s kmetov doma.

ŽENSKA: To ni nobena garancija.

DEKLE: Sem navajena delat.

ŽENSKA: Jaz sem tudi tako mislila.

DEKLE: Ni me sram.

ŽENSKA: Malo te mora bit.

DEKLE: Pa me ni.

ŽENSKA: Brez sramu se pogrezneš.

DEKLE: Imela sem fanta.

ŽENSKA: Brez sramu so lahko samo tisti, ki imajo ...

DEKLE: Fante.

ŽENSKA: ... vse. Sram pomeni, da mogoče še malo obstajaš.

DEKLE: Imeli smo dvajset krav. In bike.

ŽENSKA: Jaz sem že utrujena.

DEKLE: Komaj čakam!

ŽENSKA: Preveč se veseliš.

DEKLE: To je moja prva služba.

ŽENSKA: Moja zadnja.

DEKLE: Sem končala za šiviljo.

ŽENSKA: Jaz imam pa klasično izobrazbo.

DEKLE: Kaj?

ŽENSKA: Zajebavam se.

DEKLE: Jaz se nikoli ne zajebavam.

ŽENSKA: Malo heca ne škodi. Hec je zdravje. A veš, kdo se nikoli ne heca?

DEKLE: Ne.

ŽENSKA: Politiki.

DEKLE: Me ne zanima. Samo enkrat sem šla volit.

ŽENSKA: In cerkev.

DEKLE: Imam slabe izkušnje.

ŽENSKA: S politiko?

DEKLE: Z župnikom. Mu je smrdelo iz ust.

ŽENSKA: To bojo tvoje stranke.

DEKLE: Imel je luskavico. Po rokah. Po nogah. Po trebuhu.

ŽENSKA: Stvar okusa.

DEKLE: Upam, da ga ne bom nikoli več videla.

ŽENSKA: Jaz ne bi bila tako zelo prepričana.

DEKLE: Kdaj bova začeli?

ŽENSKA: Sva že.

Štirinajsti prizor

V tovarni. Za veliko hidravlično stiskalnico.

Starejši in Mlajši delavec v stiskalnico polagata kovinske plošče. Stiskalnica z značilnim zvokom stisne ploščo in jo preoblikuje v avtomobilski del.

Petnajsti prizor

V klubu.

MOŽ V OBLEKI: In tisto, ko si rekel, da vidiš ... In smo vsi utihnili ... Kako grdo te je pogledal šef oddelka ... Ko si rekel, da vidiš, kje bi lahko še privarčevali, sem postal pozoren. Fantič je iz pravega testa, sem si mislil. Privarčevati hoče. Za koga? Zame! Jasno. Jaz sem lastnik. Fantiček ima odnos do moje lastnine. In smo ti prisluhnili.

FANT V OBLEKI: Hotel sem pomagat.

MOŽ V OBLEKI: Zakaj, sem se spraševal.

FANT V OBLEKI: Brez razloga. Videl sem možnost, da bolj ekonomično ...

MOŽ V OBLEKI: Gospodarimo?

FANT V OBLEKI: Da prihranimo. Mislim, da podjetje prihrani.

MOŽ V OBLEKI: Dobra ideja. Nikoli nisem pomislil, da se tam še skriva rezerva.

FANT V OBLEKI: Končal sem ekonomijo.

MOŽ V OBLEKI: Jaz pa nisem nič končal. Bil sem na pravem mestu. Ob pravem času.

FANT V OBLEKI: Vaša generacija je imela srečo.

MOŽ V OBLEKI: Z armbrustom sem razbil tank.

FANT V OBLEKI: Heroj!

MOŽ V OBLEKI: Kar precej pijan.

FANT V OBLEKI: Pa vseeno: ni enostavno.

MOŽ V OBLEKI: Malicali so. Konzerve sardin.

FANT V OBLEKI: Tank!

MOŽ V OBLEKI: Nekateri so sedeli na tanku. In malicali. Scvrl sem jih.

FANT V OBLEKI: Lahko bi oni vas.

MOŽ V OBLEKI: Sreča in pamet!

FANT V OBLEKI: Ja.

MOŽ V OBLEKI: Oboje moraš imet v življenju.

FANT V OBLEKI: Ja.

MOŽ V OBLEKI: Kaj *ja*? Ne bit takšen usran kimavec. Saj vem, poba, da ti nisi noben usrane, da si zvit.

FANT V OBLEKI: Kako to mislite?

MOŽ V OBLEKI: Veš, kako mislim. Tisti tvoj predlog, naj odpustimo snažilke iz obratov, iz pisarn in skladišč ...

FANT V OBLEKI: Bilo jih je preveč.

MOŽ V OBLEKI: In da lahko vsak *sam* za sabo počisti.

FANT V OBLEKI: Predlagal sem.

MOŽ V OBLEKI: V obratih šestnajst snažilk, v skladiščih šest, v proizvodnji, hala A in B, sedem, v trgovinah skupaj dvanajst, v vseh izpostavah, v upravi, v mestu in drugod ...

FANT V OBLEKI: Spet dvanajst.

MOŽ V OBLEKI: Bravo!

FANT V OBLEKI: Preveč.

MOŽ V OBLEKI: Res pa, da so to velike površine. Samo v upravi je več kot tri tisoč kvadratnih metrov, da ne govorim o tem, koliko je steklenih površin ...

FANT V OBLEKI: Navade iz prejšnjih časov, ko je bilo za vsako delo drugo delovno mesto. Danes ljudje delajo več stvari hkrati.

MOŽ V OBLEKI: Točno.

FANT V OBLEKI: Vsak počisti za sabo. Toliko in toliko kvadratnih metrov ... zakaj ne bi računovodkinje, ki jih je, mimogrede, tudi preveč, počistile za sabo, spraznile koše za smeti, pometle pod mizami ...

MOŽ V OBLEKI: Tako se govori!

FANT V OBLEKI: Dvakrat na mesec pa pride zunanje podjetje ...

MOŽ V OBLEKI: Čistoča, d. o. o.

FANT V OBLEKI: Mislim, da to, ja.

MOŽ V OBLEKI: Dobro se je obneslo.

FANT V OBLEKI: In naredi generalno. S čistilnimi stroji. Dobro. Temeljito. Profesionalno. Nobenih kavic, nobenih garderobnih omar, nobenih metel in veder in čistilnih sredstev ...

MOŽ V OBLEKI: Nobenih prispevkov. Nobene redne zaposlitve.

FANT V OBLEKI: Tisti, ki delajo, delajo še malo več. Ne veliko. Čisto malo. Počistijo za sabo. S tem pa se tudi krepi odnos do podjetja. Če počistiš za sabo svoje delovno mesto, ga imaš rajši. Znana psihološka finta. Amerika!

MOŽ V OBLEKI: Navdušen sem.

FANT V OBLEKI: In tako smo ... Pardon ... Spil sem preveč ... Tako *ste* prihranili ...

MOŽ V OBLEKI: Dvainštirideset delovnih mest.

FANT V OBLEKI: Edini strošek, ki ga imate, je čistilni servis ...

MOŽ V OBLEKI: Čistoča, d. o. o.

FANT V OBLEKI: In ta strošek je 17,7-krat manjši kot vsi tisti zaposleni subjekti z minimalnimi dohodki in prispevki.

MOŽ V OBLEKI: Na zdravje!

Šestnajsti prizor

Na avtobusnem postajališču.

MLAJŠI DELAVEC: Nisva dosegla norme.

STAREJŠI DELAVEC: Oprosti.

Tišina.

MLAJŠI DELAVEC: Punco imam.

STAREJŠI DELAVEC: Tisto, ki te je zadnjič čakala?

MLAJŠI DELAVEC: Dobra punca je.

STAREJŠI DELAVEC: Ja.

Tišina.

MLAJŠI DELAVEC: Mislil sem, da bom tu samo začasno ... Saj tudi bom ... Še nekaj let. Mogoče dve, tri. Ta služba v resnici ni zame.

STAREJŠI DELAVEC: Včasih smo klepali ročno. Pred tridesetimi leti.

MLAJŠI DELAVEC: Sonja je.

STAREJŠI DELAVEC: Punca?

MLAJŠI DELAVEC: Zame je. Mislim ... Sonja. Ne služba. Ta šiht je grozen. Pa tudi ...

STAREJŠI DELAVEC: Kaj?

MLAJŠI DELAVEC: Tako me je prijelo. Nenadoma. Imel sem punce. Ampak nobena ni bila ...

STAREJŠI DELAVEC: Vem. Tudi moja Marta je bila prava. Hčerko imava.

MLAJŠI DELAVEC: Ja.

STAREJŠI DELAVEC: Nenadoma pride trenutek, ko se odločiš. To je to, si rečeš. In je.

MLAJŠI DELAVEC: Ja.

STAREJŠI DELAVEC: Dokler te smrt ne loči.

Tišina.

MLAJŠI DELAVEC: Noseča je.

STAREJŠI DELAVEC: Čestitam!

MLAJŠI DELAVEC: Hvala.

STAREJŠI DELAVEC: To je zelo lepo.

MLAJŠI DELAVEC: Ja.

STAREJŠI DELAVEC: Ko se mi je rodila hči, sem bil najsrečnejši človek na svetu.

MLAJŠI DELAVEC: Tudi jaz sem. Zadovoljen sem.

STAREJŠI DELAVEC: Povabil bi te na pijačo.

MLAJŠI DELAVEC: Jaz bi te.

STAREJŠI DELAVEC: Ko dobimo plačo.

MLAJŠI DELAVEC: Baje bomo dobili za tri mesece. Tudi za nazaj.

STAREJŠI DELAVEC: Bomo.

Tišina.

MLAJŠI DELAVEC: Je to tvoj avtobus?

STAREJŠI DELAVEC: Samo spremil sem te. Grem peš.

MLAJŠI DELAVEC: Moj je.

STAREJŠI DELAVEC: Se vidiva jutri.

MLAJŠI DELAVEC: Šefu sem rekel, da ne morem delat s tabo.

Tišina.

MLAJŠI DELAVEC: Počasen si. Tudi danes nisva dosegla norme. S Sonjo bova živela skupaj. Še hodi v šolo. Frizerka bo. Potem bo lažje. Poleg tega kar naprej vtikaš roko pod prešo ... Strah me je. Šef je rekel, da je opazil. Oprosti, ampak res ne morem. Rad bi delal hitreje. Norma je važna. Zdaj ne smem izgubit službe.

STAREJŠI DELAVEC: Razumem.

Sedemnajsti prizor

Železniška postaja.

ŽENSKA: Štos je v tem, da čim manj delaš.

DEKLE: Ko so rekli, naj grem, so rekli, da sem prepočasna.

ŽENSKA: Najhujše je, če kar traja in traja.

DEKLE: Preselili so na Kitajsko.

ŽENSKA: Če narediš hitro, je ok. Za krajši čas, denar je pa isti.

DEKLE: Ali v Indijo. Mogoče pa samo v Bosno?

ŽENSKA: To je umetnost.

DEKLE: Na jugu so šivilje cenejše.

ŽENSKA: Narediti tako, da mislijo, da je bilo super, ti pa se vseeno ne razdaš do konca. Prišparat moraš in iz tega potegniti čim več. Ekonomija! Ti bom razložila.

DEKLE: Hotela sem samo dobro delat.

ŽENSKA: Ne gre za *dobro delat*. Gre za vtis, da dobro delaš. Jasno, nek efekt mora na koncu vseeno bit. Si predstavljaš, da bi bila vsakič stoprocent not, v štosu? Znucala bi se. Enostavno ni računice.

DEKLE: Šivala sem prevleke za pohištvo. Sedežne garniture. Dva šiva. Dolga meter in potem krožno še pol metra. *Prepočasna*, mi je rekel. Ko sem pohitela, sem šla pa čez, in ni bilo zašito. Luknje so bile. Špranje.

ŽENSKA: Zdaj ne boš več šivala.

DEKLE: Res ne.

ŽENSKA: In ni ti treba it do konca.

DEKLE: Kako pa?

ŽENSKA: Tako, da mislijo, da si šla. Najboljše je na čas. Deset minut. Rokca! *Hitra šapica*, se reče med nami! Nobenega pretiravanja. In če ne gre, se je čas pač izteku. Če pride prej, je pa tvoj dobiček. Tvoj čas, tvoj dobiček! Čas je dobiček. In za vsako stvar druga tarifa. Ko so enkrat zraven, ne rečejo ne. In ti si šef! Tega se moraš najbolj zavedat. Zdaj nisi ti tista, ki si za strojem in imaš enega smrdečega tipa nad sabo. Zdaj si tista, ki si *nad*. Tudi če sami pridejo k tebi, si *nad*. Vedno si *nad*. Tako jaz svetujem. Tako preživiš.

DEKLE: Ga vidiš?

ŽENSKA: Poznam ga.

DEKLE: A gre k nama?

ŽENSKA: Vsak teden pride. Včasih dvakrat. Je reden.

DEKLE: Gleda me.

ŽENSKA: Nova si.

DEKLE: Kaj naj rečem?

ŽENSKA: Bom jaz.

Tišina.

Kadrovik se približa.

KADROVIK: Si nova?

ŽENSKA: Nova je.

KADROVIK: A sama ne zna?

ŽENSKA: Jaz jo bom vpeljala.

Tišina.

KADROVIK: Saj jaz nisem reden.

ŽENSKA: Ne.

KADROVIK: Z njo govorim.

ŽENSKA: Tudi jaz slišim.

Tišina.

KADROVIK: Mimogrede sem. Samo zanimam se.

ŽENSKA: Ja.

KADROVIK: Računaš?

ŽENSKA: Seveda računa!

KADROVIK: A ne zna sama?

ŽENSKA: Fafanje trideset. Deset minut. Zdrkala ti ga bo za dvajset. Deset minut.

KADROVIK: Konec meseca je. Bi kar drkanje.

ŽENSKA: Tja zadaj. Za vagone. Pa saj veš.

KADROVIK: Jaz sem tu samo včasih. Nisem reden.

ŽENSKA: Vaju bom tu počakala.

KADROVIK: Greva.

ŽENSKA: A bo šlo?

DEKLE: Bo.

Osemnajsti prizor

V telovadnici.

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Vaja, s katero se otresemo tesnobe ... Stojimo na eni nogi. Čutimo, kako se energija zemlje skozi podplat vzpenja skozi naše telo. Drugo nogo stegnemo nazaj. Z roko primemo prste na nogi. Palec. Naše telo je trikotnik. Napeto in hkrati sproščeno. Glavo spustimo nazaj. Dihamo. To je najpomembnejša vaja.*

PUNCA V TRENIRKI: Najpomembnejša vaja.

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Priporočamo jo pred pomembnimi sestanki. Vzela vam bo tri minute. Zanj ne potrebujete veliko prostora. Greste na stranišče in naredite vajo. Sestanek bo uspešen. Nihče vam ne bo mogel vsiljevati svoje volje.*

PUNCA V TRENIRKI: Vsiljevati svoje volje.

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Vsa tesnoba bo odpadla z vašega telesa kot pretesna obleka. Samozavestni boste.*

PUNCA V TRENIRKI: Samozavestna bom!

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Zmagali boste.*

PUNCA V TRENIRKI: Zmagala bom!

Devetnajsti prizor

V klubu.

MOŽ V OBLEKI: A bova še kavo?

FANT V OBLEKI: Slabo mi bo.

MOŽ V OBLEKI: Kavico s cointreaujem.

FANT V OBLEKI: Preveč konjaka.

MOŽ V OBLEKI: S kapljico.

FANT V OBLEKI: Nisem vaje.

MOŽ V OBLEKI: Osladi in odpre žile.

FANT V OBLEKI: Domov bi moral. Čaka me.

MOŽ V OBLEKI: Punca?

FANT V OBLEKI: Ja.

MOŽ V OBLEKI: Lepa je.

FANT V OBLEKI: Zelo.

MOŽ V OBLEKI: In podjetna.

FANT V OBLEKI: Ne vem.

MOŽ V OBLEKI: Lastnica firme *Čistoča, d. o. o*

Tišina.

FANT V OBLEKI: Potem vse veste.

MOŽ V OBLEKI: Si mislil, da se ne bom pozanimal?

FANT V OBLEKI: Nikoli nisem trdil, da ni njeno podjetje ...

MOŽ V OBLEKI: Saj te tudi nihče vprašal ni.

FANT V OBLEKI: Ni.

MOŽ V OBLEKI: Poštenjak!

FANT V OBLEKI: Ponudil sem ...

MOŽ V OBLEKI: In mi smo sprejeli.

FANT V OBLEKI: Lahko tudi ne bi.

MOŽ V OBLEKI: Kako ne bi, če pa smo se tako znebili vsega tistega babovja. In še prihranili smo.

FANT V OBLEKI: Tako sem predlagal.

MOŽ V OBLEKI: In zaslužil.

FANT V OBLEKI: Moja punca je zaslužila, ne jaz.

MOŽ V OBLEKI: Ne me imet za norca, fanté! Užaljen bom.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Kako dolgo sta skupaj?

FANT V OBLEKI: Dolgo.

MOŽ V OBLEKI: Poročila se pa nista.

FANT V OBLEKI: Še razmišljava. Ni še čas ...

MOŽ V OBLEKI: Sem ti rekel, da me ne jebat s prepoceni fintami. Nisem retardiran, čeprav sem druga generacija. In nisem tvoja mamica, da bi me lahko imel za norca. Razumeš?

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: *Še razmišljava, še razmišljava!* Misliš, da sem res tako bu-tast?! Zame, pobček, si še vedno amater. Iz navadnega mesarja, z nedokončano živilsko srednjo, sem ratal eden najbogatejših lastnikov v državi. Ni treba hodit na ekonomijo, samo na pravem mestu moraš bit in s pravimi ljudmi se

moraš srečat! Če ne bi bilo takrat tistega vojnega vikenda, bi se zapil, tako pa sem milijonar! In zato zelo dobro vem, zakaj nista poročena.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Skupaj živita že deset let. Vse sem se pozanimal. Še iz gimnazije sta skupaj. Pojma nimaš mali, kakšne informacije lahko dobiš za denar. Z denarjem kupiš vse! Tudi to vem, da sta imela splav, da sta se vmes razšla, imela krizo, vsak svojega ljubimca, in da sta se potem po dveh mesecih vrnila drug drugemu v objem ... Je tako?

Tišina.

FANT V OBLEKI: Ja.

MOŽ V OBLEKI: In tudi to vem, da je ona vegetarijanka, makrobiotik – pojma nimam, kaj je to, sliši se kot bolezen –, da fanatično hodi na jogo, vem pa tudi, da sta simulirala prometno nesrečo, nategnila zavarovalnico, šla drug drugemu za pričo, se delala, da se ne poznata, kupila stanovanje njene babice po smešno nizki ceni, potem pa jo, še vso čilo, spravila v dom, kjer je od žalosti umrla. In tako naprej in tako naprej. O vsem sem se pozanimal, zato vem, ljubček moj: samo zato se nista poročila, da imata lahko vsak svoje podjetje in da nihče ne posumi, da sta v navezi.

Tišina.

FANT V OBLEKI: In zdaj?

MOŽ V OBLEKI: Zdaj lahko naročiva kavo s cointreaujem.

FANT V OBLEKI: Me boste odpustili?

MOŽ V OBLEKI: Tisto babovje, ki je samo nažiralo moj dobiček, bi moral že zdavnaj odpustit. To, da plačujemo zdaj tvoji puncici, se nam splača. Ceneje je. Nekdo vseeno mora vsake toliko časa malo bolj temeljito počistiti. Ne moremo živeti v dreku, aneda?

Tišina.

FANT V OBLEKI: Potem je okej?

MOŽ V OBLEKI: Ne, ni okej.

Tišina.

FANT V OBLEKI: Ne razumem.

MOŽ V OBLEKI: Mali, poglej. Živimo v svetu daj-dam. Je tako?

FANT V OBLEKI: Ja.

MOŽ V OBLEKI: Mora bit nekakšna računica. Vedno mora bit. In je! Dost mam vsega. Rad bi zjebal podjetje. Preveliko je. Ogromno. Že zdaj so težave. Sindikati. Novinarji. Gledajo mi pod prste. Postavil te bom za šefa uprave. Pomagal mi boš zapret štacuno, ves ta ogromen drek spremenit v nekaj srednje velikih kovčkov denarja. In potem na moje račune. In na ženine. Tudi jaz in žena sva se ločila že pred leti. Takrat ko sem za en evro kupil vse ... No, in ostane naj malo podjetje, za vzorec, ki bo seveda tvoje, jaz bi imel samo majhen delež. Za spomin. Mogoče za kakšen droben priboljšek na res stara leta. Vse ostalo spremenimo v keš. Odpustimo, porušimo, zemljišče prodamo po najboljši ceni ... Za med bo šlo. Čez nekaj let bo tam center mesta ... In naj se jebejo! Živimo vsak svoje življenje, aneda? Boli me kurac! Ničesar ne bom odnesel s sabo. Ničesar ne bom pustil zanamcem. Kaj praviš?

Tišina.

FANT V OBLEKI: Sliši se zanimivo.

MOŽ V OBLEKI: Ti to zmoreš. Jaz se bom umaknil. Veteran, zmagovalec osamosvojitvene vojne bo odšel v zaslužno penzijo čistih rok! Nič ne bom imel s tem. Novi časi, nova generacija, nove poslovne metode! Vi boste vse zajebali, ne jaz! Jaz bom samo še bolj bogat!

Tišina.

FANT V OBLEKI: Kaj pa kovčki denarja?

MOŽ V OBLEKI: Enega bi ti dal.

Tišina.

FANT V OBLEKI: Mislim, da bi šlo.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Vedel sem, da te ne častim zastonj s kosilom.

FANT V OBLEKI: Morala bi se natančno zmenit.

MOŽ V OBLEKI: Se že meniva.

FANT V OBLEKI: Pripraviti je treba strategijo.

MOŽ V OBLEKI: Opravi hitro!

FANT V OBLEKI: Prav.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Še nekaj!

FANT V OBLEKI: Ja?

MOŽ V OBLEKI: Imam vse. Ti nimaš nič. Ampak ko bova to izpeljala, boš imel veliko. Je tako?

FANT V OBLEKI: In vi še več.

MOŽ V OBLEKI: Dober človek sem.

FANT V OBLEKI: Ste.

MOŽ V OBLEKI: Delam ti uslugo. Z mano pridobiš ogromno.

FANT V OBLEKI: Na ta način ...

MOŽ V OBLEKI: ... boš obogatel. Imel boš denar. Moč. Vse. Lahko boš celo poslanec! Ali minister. Kar boš hotel. Tvoje življenje bo drugačno. Boljše?

FANT V OBLEKI: Veliko, veliko boljše.

MOŽ V OBLEKI: In na hitro se bo zgodilo.

FANT V OBLEKI: Ja.

MOŽ V OBLEKI: Upam, da se zavedaš, koliko časa ti bo prihranjenega?

FANT V OBLEKI: Se.

MOŽ V OBLEKI: In ne bo goljufigja. Vsaj na daleč ne ... Prodamo pač, kar je bilo nekoč njihovo in je zdaj naše. Moje!

FANT V OBLEKI: Pa ljudje?

MOŽ V OBLEKI: Kolateralna škoda. Za njih naj poskrbi država. Upam, da nimaš moralnih zadržkov?

FANT V OBLEKI: Ne.

MOŽ V OBLEKI: A zdaj razumeš?

FANT V OBLEKI: Ja.

MOŽ V OBLEKI: Razumeš ti moj kurac! Vse niti imam še vedno v rokah. Uslugo ti delam. Ti jo?

FANT V OBLEKI: Veliko.

MOŽ V OBLEKI: Zato bi rad še nekaj.

FANT V OBLEKI: Kar koli!

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Nekaj osebnega. Tvoje *osebno* darilo.

Tišina.

FANT V OBLEKI: Prav.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Rad bi pofukal tvojo punco.

Dvajseti prizor

V pisarni.

KADROVIK: Kaj pa je z vami?!

ŠEFIKA: Prišla sem.

KADROVIK: A ste padli po stopnicah?

ŠEFIKA: Zaletela sem se v omaro.

KADROVIK: To je bila pa ... krepka omara.

ŠEFIKA: Prišla sem.

KADROVIK: In to večkrat ... Mislim ...

ŠEFIKA: Naj poklekнем?

KADROVIK: ... ste se zaleteli v omaro. Večkrat.

ŠEFIKA: Pokleknila bom.

KADROVIK: Kaj?

ŠEFIKA: Kaj naj še naredim?

KADROVIK: Vstanite! Lepo vas prosim!

ŠEFIKA: Nimam druge možnosti.

KADROVIK: Ne se tako poniževat, gospa!

ŠEFIKA: Nisem gospa.

KADROVIK: Zame ste gospa.

ŠEFIKA: Prosim!

KADROVIK: Poklical bom varnostnika ...

ŠEFIKA: Čistilka sem.

KADROVIK: Vstanite! To je čisto navadno izsiljevanje!

ŠEFIKA: Ničesar drugega nimam.

KADROVIK: Če takoj ne vstanete ...

ŠEFIKA: Prosim!!

KADROVIK: Halo ... Jožica ... Pošlji k meni varnostnika!

ŠEFIKA: Ne morem več.

KADROVIK: Ne, nič tragičnega ... Samo kleči pred mano ...

ŠEFIKA: Ne morem več.

KADROVIK: Ja. Tista, ja. Ki kar naprej prihaja. In noče vstat.

ŠEFIKA: Ne morem več.

KADROVIK: Sila neprijetno.

ŠEFIKA: Ne morem več.

KADROVIK: Takoj naj pride. Ja.

ŠEFIKA: Ne morem več.

Enaindvajseti prizor

V kuhinji.

STAREJŠI DELAVEC: Zakaj mi nikoli ne pripelješ tamalih dveh?

HČERKA: Mrzlo imaš.

STAREJŠI DELAVEC: Kurim samo v kuhinji.

HČERKA: Poleti ti ju bom pripeljala.

STAREJŠI DELAVEC: Kdo ve, kaj bo poleti.

HČERKA: Spet si zajeban.

STAREJŠI DELAVEC: Dali so me v skladišče.

HČERKA: Krasno!

STAREJŠI DELAVEC: Skladišče je odlagališče.

HČERKA: Ne morejo te kar tako odpustit.

STAREJŠI DELAVEC: Danes lahko vse.

Tišina.

HČERKA: Prišla sem zaradi omare. Eni se zanimajo.

STAREJŠI DELAVEC: Vzemi.

Tišina.

HČERKA: Plačo ste dobili?

STAREJŠI DELAVEC: Drugi teden. Tudi za nazaj jo bomo.

HČERKA: Potem nimaš nič?

STAREJŠI DELAVEC: Saj gre.

HČERKA: Razmišljala sem ...

STAREJŠI DELAVEC: V drvarnici imam krompir ... A ga boš vzela?

HČERKA: Bom.

STAREJŠI DELAVEC: Zelje, fižola je še nekaj ...

HČERKA: Razmišljala sem ...

STAREJŠI DELAVEC: Ti bom zavil v časopisni papir.

HČERKA: O prstanih.

Dvaindvajseti prizor

Železniška postaja.

ŽENSKA: Mater me je zjebal!

DEKLE: Vem, kaj me čaka.

ŽENSKA: Ni hotel nehat. Sem rekla, da je čas. Pa mi je v gobec zatlačil še dvajset evrov. Mislila sem, da ga bom kar usekala, ampak sem potrpehla. Dvajset evrov je le dvajset evrov.

DEKLE: Vrnila se bom. Stopila bom z avtobusa in šla proti domu.
Tam ni nikogar. Hiša je slepa. Ampak tja spadam.

ŽENSKA: In me je fukal še deset minut. Z napol mehkim. Kar je zame ok. Je pa mučno. Ko se moraš pretvarjat, da nekaj je, čeprav ni. Takšni postanejo potem agresivni. Mislijo, da smo me krive.

DEKLE: Vem, kaj me čaka. Mesec bo nad hišo bled in mrzel.
Hlev bo prazen. Peč v kuhinji sameva, odkar me ni.
Poskusila bom, tako kot moj oče, kot moja mama.
Najprej bom obdelala vrt. Če bo vrt lep, bo šel kdo mimo
in se bo ustavil. Mogoče bo to moj fant. Moj mož.

ŽENSKA: Pa ni in ni bilo konca! Sem rekla: *Stop! Deset minut je mimo.* Bil je rdeč v obraz. Njegov kurac pa vedno bolj mehek. *Za koliko mi ga pofafaš?* je vprašal. Rekla sem, da za petnajst, ampak ne do konca. *Za deset minut petnajst evrov!* Takim nikoli ne pride. Lahko bi me mučil ure in ure. Čeljust bi mi lahko odpadla.

DEKLE: Vem, kaj me čaka. Ne bom izbirala. Če me bo vprašal: *Je to vaš vrt?* Bom prikimala. Povabila ga bom v hišo. Postal bo moj mož. Ne bom izbirala. Prvi, ki bo dober z mano, bo vstopil v hišo, in vame. Potem bo hlev spet poln. In moj trebuh. Rodila bom v bolnici, čeprav bi rada v hiši, čeprav bi rada v hlevu, za srečo, med velikimi vlažnimi gobci živine, ki radovedno buljijo v jasli. V bolnici bom. Vsako leto enega otroka. Hlev se bo polnil. Počasi. Kot hiša.

ŽENSKA: In je bil vedno manjši in manjši. Zlezel mu je noter v trebuh! Pizda mu materina! Res sem se trudila! In on je migal z boki. Suval v moj

obraz. Pa nič. Zginil mu je. Potem me je udaril s pestjo. *Kurba! Ti si kriva!* Je kričal. Sem pričakovala, da se bo tako končalo. In sem se mu še pravi čas izmaknila. Ko sem bila pa na tleh, me je začel brcati. Pokrila sem si glavo in kričala. Kričala! Blazno kričala!! Samo to pomaga. Prestrašil se je in pobegnil.

DEKLE: Vrtiček bo postal vrt. In za hišo bova spet naredila njivo. Potem še enega otroka. In še enega. Potem dovolj. Lepo nama bo šlo. Vsakega otroka bo zapil. Pri tretjem bo pil cel teden. In za praznike. In pred prazniki. In vsak dan.

ŽENSKA: Evo! Plavo oko in razfukana ustnica! Zgornjo dvojko mi je zbil. In najbrž imam kako rebro počeno. Kurac splahnjeni! Najmanj za teden mi je zbil ceno. Srečna bom lahko, če se bom lahko prodala za deset evrov.

DEKLE: Živela bom z njim. Skrbela za hišo, za vrt, za hlev. Ko bo pijan smrčal, bom vstajala v zgodnjih jutrih, ko bo bela mlečna svetloba lila na najino posteljo. Spominjala se bom očeta, mame. To vem. Zdaj, ko stojim tukaj, to vem. Ampak nimam izbire. Samo zdi se nam, da je življenje kot reka in da lahko izbiramo, kje bomo stopili vanjo. In potem bom umrla. Kot mama. On bo živel sam. Mogoče se bo še enkrat poročil. Mogoče bodo otroci skrbeli zanj. Mogoče bo v obupu in žalosti pokončal krave in potem pritisnil pnevmatsko kladivo na svoje čelo in mu bodo možgani brizgnili skozi oči. Mogoče se bo ponovilo. Ne vem. Ni veliko izbire. Pravzaprav nikoli nimamo izbire.

Tišina.

ŽENSKA: En teden bom pod ceno. Preklet kurc zafukan!

Triindvajseti prizor

V telovadnici.

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *To je vaja, ki nam povrne duševno ravnotežje. Vaja, ki preganja negotovost in odpira srčno čakro. Glavo sklonimo. Močno. Da začutimo pritisk zadaj, v vratnih vretencih. Klečimo.*

Zadnjica počiva na petah. Trebuh potegnemo noter. Močno. Zadržimo zrak. Roke dvignemo. Visoko. Kot bi jih poskušali pripeti na nebo. Razpeti smo. Med zemljo, na kateri sedimo, in nebom, kamor si želimo. Imeli nas bodo radi.

PUNCA V TRENIRKI: Imeli me bodo radi.

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Vse, kar naredimo, je dobro. Nihče nas ne sovraži.*

PUNCA V TRENIRKI: Nihče me ne sovraži.

GLAS IZ CD-PREDVAJALNIKA: *Tisti, ki mislijo, da smo jim naredili zlo, nas bodo pogledali in bodo vedeli, da je to zanje dobro.*

PUNCA V TRENIRKI: Zanje dobro.

Štiriindvajseti prizor

Na avtobusnem postajališču.

MLAJŠI DELAVEC: Kaj pa ti tu?

STAREJŠI DELAVEC: Slučajno sem šel mimo.

MLAJŠI DELAVEC: Greš vsak dan slučajno mimo?

STAREJŠI DELAVEC: Ja.

Tišina.

MLAJŠI DELAVEC: Zdaj dosegam normo.

STAREJŠI DELAVEC: Lepo.

MLAJŠI DELAVEC: Sam delam za stiskalnico.

STAREJŠI DELAVEC: Polovico so jih odpustili.

MLAJŠI DELAVEC: In dali v penzijo.

STAREJŠI DELAVEC: Brez odpravnine.

Tišina.

MLAJŠI DELAVEC: S Sonjo imava tri mesece staro hčerko.

STAREJŠI DELAVEC: Moja hčerka se ne oglasi več.

MLAJŠI DELAVEC: Bolna je.

STAREJŠI DELAVEC: So mi povedali.

MLAJŠI DELAVEC: Rabi dodatno nego.

STAREJŠI DELAVEC: Žal mi je.

MLAJŠI DELAVEC: Ostal bom za strojem še kako leto.

STAREJŠI DELAVEC: Mogoče ne bojo več odpuščali.

MLAJŠI DELAVEC: To delo ni zame. Tu sem samo začasno.

STAREJŠI DELAVEC: Tudi jaz sem tako mislil.

MLAJŠI DELAVEC: Da mala ozdravi.

STAREJŠI DELAVEC: Pa sem ostal trideset let.

Tišina.

MLAJŠI DELAVEC: Moj avtobus.

STAREJŠI DELAVEC: Ja.

Tišina.

MLAJŠI DELAVEC: Oglasi se kaj pri stroju.

STAREJŠI DELAVEC: Razmišljam o tem.

MLAJŠI DELAVEC: Penzionisti tako ne veste, kam bi s časom.

STAREJŠI DELAVEC: Ne spustijo me več noter.

MLAJŠI DELAVEC: Ja, zdaj je strogo.

Tišina.

STAREJŠI DELAVEC: Trideset let.

MLAJŠI DELAVEC: Grem.

STAREJŠI DELAVEC: Te roke.

MLAJŠI DELAVEC: Moj avtobus!

STAREJŠI DELAVEC: Te roke.

Petindvajseti prizor

V pisarni.

KADROVIK: Zaboga! Kaj spet počenete tu?!

ŠEFIKA: Prišla sem povedat ...

KADROVIK: Me ne briga!

ŠEFIKA: Rada bi vam povedala ...

KADROVIK: Halo! Halo?!

ŠEFIKA: Mož me je zapustil.

KADROVIK: Halo?! Ja ...

ŠEFIKA: Moški tako malo zdržijo.

KADROVIK: Spet je tu! Tista od zadnjič! Halo?

ŠEFIKA: Nisem kriva ...

KADROVIK: Zakaj ste jo spustili gor?

ŠEFIKA: Ampak, danes ...

KADROVIK: Me ne briga, če vam je ušla. Takoj pridite ... Takoj!

ŠEFIKA: Zjutraj sem nenadoma ...

KADROVIK: Pa kaj je z vami, ženska! Dajte si že enkrat dopovedat, da že več kot eno leto niste tu v službi! Zdaj čistimo sami in še najeto podjetje imamo.

ŠEFIKA: Ko sem ju pospremila v šolo ...

KADROVIK: Lepo vas prosim! Domov pejte! Ne morem vam pomagat. Tudi moj oddelek bojo zaprli. Imajo me samo za odpuščanje. Ko bom odpustil vse ... Vsi smo na istem. Zakaj me mučite?!

Vstopi Varnostnik.

VARNOSTNIK: Gospa!

ŠEFIKA: Sama bom šla.

VARNOSTNIK: Takoj!

ŠEFIKA: Ne bom več prišla.

KADROVIK: Hvala bogu!

ŠEFIKA: Nikoli več.

VARNOSTNIK: Gospa, ne me silit, da vas jaz odpeljem.

ŠEFIKA: Samo še to ...

VARNOSTNIK: Gremo!

ŠEFIKA: Ko sem otroke spremila v šolo ...

VARNOSTNIK: Gospa, moral bom uporabiti ...

ŠEFIKA: Nimam jih več rada!!

KADROVIK: Lepo te prosim, Šefika!

ŠEFIKA: Težko jih je imeti rad, če jih ne moreš nahranit.

VARNOSTNIK: Gremo!

Šestindvajseti prizor

V spalnici.

PUNCA V TRENIRKI: Kako lahko sploh pomisliš?!

FANT V OBLEKI: Bil je samo predlog.

PUNCA V TRENIRKI: Tvoj? Ali njegov?

FANT V OBLEKI: Njegov.

PUNCA V TRENIRKI: In ti si ga kar poslušal?

FANT V OBLEKI: Kaj pa naj bi?

PUNCA V TRENIRKI: Udaril bi ga!

FANT V OBLEKI: A niste jogiji in vegetarijanci pacifisti?

PUNCA V TRENIRKI: A nisi moj fant?

FANT V OBLEKI: Sem, ja.

PUNCA V TRENIRKI: In mož ščiti ženo pred svinjarijami.

FANT V OBLEKI: Gre za prihodnost!

PUNCA V TRENIRKI: Midva imava *svojo* prihodnost!

FANT V OBLEKI: Podjetje Čistoča, d. o. o.!

PUNCA V TRENIRKI: Ne mi ga omenjat.

FANT V OBLEKI: Je to kakšna prihodnost?!

PUNCA V TRENIRKI: Ti si ga hotel! Jaz ga nisem!

FANT V OBLEKI: Plačuje ti vse mogoče tečaje joge.

PUNCA V TRENIRKI: Na bruhanje mi gre, če pomislim nanj.

FANT V OBLEKI: Za podjetništvo moraš imet dober želodec.

PUNCA V TRENIRKI: Ubila je oba otroka in sebe!

Tišina.

FANT V OBLEKI: Govorice.

PUNCA V TRENIRKI: Ker smo ji odžrli službo.

FANT V OBLEKI: Propaganda sindikatov.

PUNCA V TRENIRKI: Se mi zdi, da sem jo poznala.

FANT V OBLEKI: Sentimentalna si.

Tišina.

PUNCA V TRENIRKI: Otroka bi rada.

FANT V OBLEKI: Saj bova!

PUNCA V TRENIRKI: Ljudje me sovražijo. Slaba karma.

FANT V OBLEKI: A joga ne pomaga več?

PUNCA V TRENIRKI: Tesnoba ostaja!

FANT V OBLEKI: Rad te imam.

PUNCA V TRENIRKI: Vedno več je je!

FANT V OBLEKI: Rad te imam.

PUNCA V TRENIRKI: Vsepovsod je!

FANT V OBLEKI: Rad te imam.

PUNCA V TRENIRKI: Zrak med nami je!

FANT V OBLEKI: Rad te imam.

PUNCA V TRENIRKI: Tesnoba.

FANT V OBLEKI: Rad te imam!!

PUNCA V TRENIRKI: Potem pa pustiva vse skupaj!

Tišina.

FANT V OBLEKI: In potem? Na samotni otok?

PUNCA V TRENIRKI: In otroka!

FANT V OBLEKI: Veš koliko otrok stane?

PUNCA V TRENIRKI: Samo ljubezen je dovolj.

FANT V OBLEKI: Ne bit naivna! Kaj pa šolanje? Pa obleka, hrana, igrače, klavir, pa balet, če bo punčka, pa jezikovni tečaji, kdor več zna, več velja, razvijanje talenta, pa rojstni dnevi, inštrukcije ... Moj otrok bo šel ven študirat! Moj otrok bo imel vse, kar midva nisva imela.

PUNCA V TRENIRKI: Imela sva dovolj.

FANT V OBLEKI: Moj otrok bo imel več! Ali pa ga ne bo!

Tišina.

PUNCA V TRENIRKI: Na jogo grem.

FANT V OBLEKI: Rad te imam!

PUNCA V TRENIRKI: Jaz ...

FANT V OBLEKI: Ja?

Tišina.

PUNCA V TRENIRKI: Jaz ...

FANT V OBLEKI: Ja??

Tišina.

PUNCA V TRENIRKI: Imam te. Tudi jaz te imam.

FANT V OBLEKI: Potem pa *morava* mislit na prihodnost! In njegov predlog *je* prihodnost.

PUNCA V TRENIRKI: Nor si!

FANT V OBLEKI: Rad te imam!!

PUNCA V TRENIRKI: Nimaš me!!

FANT V OBLEKI: Samo ljubezen lahko to sprejme! Samo velika ljubezen lahko gre preko vsega! In moja ljubezen je največja!

PUNCA V TRENIRKI: Nisi normalen!

FANT V OBLEKI: Še bolj te bom imel rad! In vse bova dobila! Vse!! Ne bo se nama treba več ukvarjati s svinjarijami. Z drobnarijami. *Čistoča, d. o. o.!* Vse nama bo samo padlo v roke! Uspešno podjetje! Kovček denarja! Pri najjinih letih! Pomisli!!

PUNCA V TRENIRKI: Za kakšno ceno?!

FANT V OBLEKI: Nikoli v življenju ne bom omenil. Prisegam! Pozabila bova. Obrnila list. Šla na počitnice v najdražji hotel! Kot da se ni zgodilo. Kot da tega ni bilo!

PUNCA V TRENIRKI: In tudi ne bo!!

FANT V OBLEKI: Razmisli!

PUNCA V TRENIRKI: Ti bi to naredil zame?

FANT V OBLEKI: Za naju! Bi.

PUNCA V TRENIRKI: Ne morem verjet!

FANT V OBLEKI: Pomisli, kolikokrat se je že zgodilo. Po neumnosti. Zastonj. Brez užitka. V naivni pijanosti. Iz objestnosti. Ljudje delamo napake. Sama si rekla, tisti tvoj, na novoletni zabavi, napaka, pa profesor v gimnaziji, dvakrat je bil starejši od tebe, spet napaka, in ko sta šli prijateljici štopat na morje, kako mu je že bilo ime, je bil črn ali samo tako temno rjav, napaka, napaka, sama si rekla, da so se ti dogajale grozne napake. In meni tudi. Pa kaj!

PUNCA V TRENIRKI: Še zdaj mi je žal.

FANT V OBLEKI: Denar lahko naredi tako, da ti ne bo nikoli žal!

PUNCA V TRENIRKI: Denar ne more kupit zaupanja.

FANT V OBLEKI: Denar lahko kupi vse!

PUNCA V TRENIRKI: Ti si moja napaka!!

FANT V OBLEKI: Rad te imam!!

PUNCA V TRENIRKI: Če se bo to zgodilo, se bova razšla.

FANT V OBLEKI: Bogata se bova razšla!

PUNCA V TRENIRKI: Ne morem verjet!

FANT V OBLEKI: Lahko se razideva tudi revna.

PUNCA V TRENIRKI: Groziš?

FANT V OBLEKI: Rad te imam!!

PUNCA V TRENIRKI: Jaz pa ne vem več!

FANT V OBLEKI: Razmisli!

PUNCA V TRENIRKI: Razmislila sem!

FANT V OBLEKI: Dobro razmisli!!

PUNCA V TRENIRKI: Sem!!

FANT V OBLEKI: Spomni se in dobro *še enkrat* razmisli! Ko sva se razšla. Ko sva imela krizo. Takrat si šla z njim. Ker se ti je smilil? Je bil na heroinu?

PUNCA V TRENIRKI: Na metadonu. Zdravljen.

FANT V OBLEKI: Rinil je vate, pa si popustila!

PUNCA V TRENIRKI: Poznala sva se še kot otroka.

FANT V OBLEKI: Oprostil sem ti.

PUNCA V TRENIRKI: Takrat nisva bila skupaj.

FANT V OBLEKI: Dva meseca nisva bila skupaj.

PUNCA V TRENIRKI: Povedala sem ti.

FANT V OBLEKI: Nikoli nisem omenil.

PUNCA V TRENIRKI: Ja.

FANT V OBLEKI: Nikoli ti nisem naprej vrgel. Ti očital.

PUNCA V TRENIRKI: Ja.

FANT V OBLEKI: Ker te imam rad.

PUNCA V TRENIRKI: Ker me imaš rad?

FANT V OBLEKI: Razmisli.

PUNCA V TRENIRKI: In če se ne odločim?

FANT V OBLEKI: Razmisli!

PUNCA V TRENIRKI: Ne vem.

FANT V OBLEKI: V ponedeljek podpišem.

PUNCA V TRENIRKI: To je jutri.

FANT V OBLEKI: V torek bo vse najino.

PUNCA V TRENIRKI: Ne bi mogla živet s tem!

FANT V OBLEKI: Rad te imam! Rad te imam!!

Sedemindvajseti prizor

Železniška postaja.

KADROVIK: Tu si.

DEKLE: Odhajam.

KADROVIK: Nobenega ne vidim.

DEKLE: Odhajam domov.

KADROVIK: Tu stojiš.

DEKLE: Grem.

KADROVIK: Z mano greš!

ŽENSKA: A si gluh! Punca odhaja!

KADROVIK: Ne se zajebavat z mano, pičke!

DEKLE: Prišla sem se poslovit.

KADROVIK: Na delovno mesto?

DEKLE: Z avtobusom grem.

KADROVIK: Tu stojiš. Prodajaš! In jaz kupujem!

DEKLE: Končala sem.

KADROVIK: Nisi še!

ŽENSKA: Spizdi!

KADROVIK: Ne ti meni *spizdi*! Stalna stranka sem.

ŽENSKA: Pijan si!

KADROVIK: Denar imam. In kupujem!

DEKLE: Grem.

ŽENSKA: Pazi nase.

KADROVIK: Vsak teden si mi ga zdrkala. Za dvajset evrov. Zdaj te hočem pofukat.

DEKLE: Ne delam več.

KADROVIK: Tu imaš! Imam denar!

DEKLE: Ne, hvala.

KADROVIK: Naj gre vse v kurac!

ŽENSKA: Lahko jaz, če hočeš?

KADROVIK: Tebe nočem! Imam denar in lahko izbiram. Njo hočem!

DEKLE: Ne.

KADROVIK: Kdor prodaja, ne reče *ne*. Pizda mala! A moj denar ni dober?

ŽENSKA: Pusti jo!

KADROVIK: Zdaj me boš pa še ti odpustila? Ne boš, pička pofukana usrana!

Jo udari.

ŽENSKA: Nehaj!

KADROVIK: Kaj, a boš policijo poklicala? In kaj boš rekla?

Jo udari.

DEKLE: Pusti me!

KADROVIK: Da prodajaš, pa nočeš prodat! So zakonitosti, pizda golju-fiva! So! Jaz kupujem in ti me goljufaš! Ne moreš me še ti odpustit! Ne moreš!

Jo tepe.

ŽENSKA: Pusti jo! Pusti!

DEKLE: Odhajam! Odhajam!

Osemindvajseti prizor

V kuhinji.

Starejši delavec sedi za mizo. Roki ima na mizi. Na njih beli obvezi. Roki brez dlani. Roki, ki se končujeta v zapestju.

Strmi predse.

Devetindvajseti prizor

V hotelski sobi.

MOŽ V OBLEKI: Lepo, da si prišla. A boš konjak?

PUNCA V TRENIRKI: Ne.

MOŽ V OBLEKI: Za sprostitev?

PUNCA V TRENIRKI: Ne.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Pa boš.

PUNCA V TRENIRKI: Ne!

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Nisi tu, da boš govorila *ne*.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Sleci se.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Do nazga!

Tišina.

PUNCA V TRENIRKI: Zdaj?

MOŽ V OBLEKI: Ne. Drugo leto na silvestrovo.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Jasno, da zdaj!!

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Saj ti je razložil?

PUNCA V TRENIRKI: Ja.

MOŽ V OBLEKI: Potem se pa ne obnašat, kot da boš prvič.

PUNCA V TRENIRKI: Prvič bom.

MOŽ V OBLEKI: Kaj?

PUNCA V TRENIRKI: Tako.

MOŽ V OBLEKI: S tako starim? S tako grdim? S tako debelim?

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Ne se delat fino.

PUNCA V TRENIRKI: Ne delam se.

MOŽ V OBLEKI: Hočem, da imaš lep obraz.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Prijazen obraz spada k pogodbi.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Če bi hotel, bi si kupil kurbo.

Tišina.

PUNCA V TRENIRKI: Nisem kurba.

MOŽ V OBLEKI: Poslovna ženska si.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: In hotel sem tebe!

Tišina.

Tišina.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Boš kaj rekla?

Tišina.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Hočem, da kaj rečeš.

Tišina.

PUNCA V TRENIRKI: Kaj?

MOŽ V OBLEKI: Kar se v taki situaciji pač reče.

PUNCA V TRENIRKI: Nikoli še nisem bila v taki situaciji.

MOŽ V OBLEKI: *Pofukaj me! Potrebna sem! Rada bi tvoj velik kurac v sebi!*

Tišina.

Tišina.

PUNCA V TRENIRKI: Ne bom.

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Ne boš? Za milijon evrov? Za podjetje? Za biznis? Za brezskrbno življenje?

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Se ti zdi, da si tako moralna in fina, da zato ne moreš?

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Kurac moj si moralna in fina!

Tišina.

MOŽ V OBLEKI: Nisi bila *moralna in fina*, ko si ubogim čistilkam odžirala delo, zdaj pa si kar naenkrat *moralna in fina*, ko se je treba pofukati za milijon evrov, za biznis, za brezskrbno življenje! Kaj?!

Tišina.

Tišina.

Punca v trenirki se sleče.

MOŽ V OBLEKI: Bravo!

Tišina.

Mož v obleki se sleče.

MOŽ V OBLEKI: V prave roke sem prepustil biznis. Nisem sem zmotil. Lepa si.

Punca leže na posteljo.

Razširi noge.

MOŽ V OBLEKI: Brez skrbi. Vzel sem viagro. Sto miligramov.

Mož v obleki se spravi na posteljo. Kleči nad njo.

MOŽ V OBLEKI: In hočem, da ti pride.

Leže med njene noge.

MOŽ V OBLEKI: Večkrat.

Fuka jo.

Trideseti prizor

V avtobusu.

POLICIST: Je prosto?

DEKLE: Avtobus je prazen.

POLICIST: Vem, ja.

DEKLE: Usedite se drugam. Prosim.

Tišina.

POLICIST: Se me ne spomnite?

DEKLE: Ne.

POLICIST: Pred dvema letoma, tremi meseci in enajstimi dnevi sva se srečala.

DEKLE: Ne spomnim se.

POLICIST: Bil sem v uniformi.

DEKLE: Kaj?

POLICIST: Zato se me ne spomnite.

DEKLE: Ne vem.

POLICIST: V vašem hlevu. Takrat, ko je vaš oče ...

Tišina.

DEKLE: Spomnim se.

POLICIST: Vprašali ste me, koliko sem star.

DEKLE: Ja!

POLICIST: Lahko prisedem?

DEKLE: Ja.

Tišina.

POLICIST: Vaš obraz ...

DEKLE: Zaletela sem se v omaro.

POLICIST: Ja.

Tišina.

POLICIST: Iskal sem vas.

DEKLE: Mene?

POLICIST: Izginili ste.

DEKLE: Pred dvema letoma ...

POLICIST: ... tremi meseci in enajstimi dnevi ...

Tišina.

DEKLE: Toliko je minilo?

POLICIST: Zapomnil sem si.

DEKLE: Takšen poklic imate ...

POLICIST: Ne samo zaradi tega.

DEKLE: ... zato si morate marsikaj zapomnit ...

Tišina.

POLICIST: In nisem več policist.

DEKLE: Uniforma vam je pasala.

POLICIST: Hvala.

DEKLE: Prosim.

Tišina.

POLICIST: Nisem pričakoval, da vas bom še kdaj srečal.

DEKLE: Bila sem v mestu.

POLICIST: Jaz tudi.

DEKLE: Delala sem.

POLICIST: Kot šivilja?

DEKLE: Kot socialna delavka.

POLICIST: Jaz tudi.

DEKLE: Kot socialna delavka?

POLICIST: Kot varnostnik v podjetju.

Smejita se.

Tišina.

DEKLE: Pa mi ni bilo všeč.

POLICIST: Meni tudi ne.

DEKLE: Toliko nesrečnih ljudi.

POLICIST: Ki jim ne moreš pomagat.

DEKLE: Ja.

Tišina.

POLICIST: In zdaj?

DEKLE: Zdaj?

POLICIST: Kaj boš zdaj?

Tišina.

DEKLE: Pa ti?

Tišina.

POLICIST: S tabo bom šel.

Tišina.

DEKLE: Z mano?

POLICIST: Kamor greš.

Tišina.

DEKLE: Jaz grem domov.

POLICIST: Prav. Pa domov.

Tišina.